

מ"ת 40647/07/21 - מדינת ישראל נגד סלים אבו עאנם, חאביב אבו גאנם, עטייה אבו עאנם, מחמד אבו גאנם, נאסר אבו עאנם, עאמר אבו עאנם, ו-4 ע"י

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 40647-07-21 מדינת ישראל נ' אבו עאנם (עציר) ואח' 31 אוגוסט 2021

בפני כב' השופט עמית כהן

המבקשת: מדינת ישראל

(המאשימה) ע"י עו"ד עידן איבגי - פרקליטות מחוז דרום

נגד

המשיבים: 1. סלים אבו עאנם

(הנאשמים) 2. חאביב אבו גאנם

3. עטייה אבו עאנם

4. מחמד אבו גאנם

5. נאסר אבו עאנם

6. עאמר אבו עאנם

2 ו-4 ע"י עו"ד ציון אמיר

החלטה

בעניין משיבים 2 ו-4

בקשה למעצר המשיבים 2 ו-4 עד לתום ההליכים נגדם, בגין כתב אישום המייחס להם ביצוע בצוותא חדא עם אחרים, עבירות של רצח (באדישות), לפי סעיף 300(א), וחבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2), לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

כתב האישום

1. כתב האישום והבקשה למעצר עד לתום ההליכים הוגשו נגד המשיבים 1 עד 6 (להלן: "הנאשמים"). החלטה זו היא בעניינם של משיבים 2 ו-4 (להלן: "המשיבים"), בלבד.

על מנת להקל, ההתייחסות למשיבים 1, 3, 5 ו-6, תהיה במונח "נאשם" ואילו למשיבים 2 ו-4, במונח "משיב".

2. על פי כתב האישום:

משפחות אבו עאנם ואבו גליון מתגוררת בסמיכות, ביישוב תל שבע, וקיים ביניהן סכסוך מתמשך, שטיבו ומהותו אינם ידועים במדויק למאשימה (להלן: "הסכסוך").

בתאריך 7.6.21, בשעות הערב, נאשם 3 אמר לעדנאן אבו גליון (להלן: "עדנאן") שאחיו הקטן סאלח (להלן: "סאלח"), עושה "חרקות" עם האוטו; לאחר מכן, סמוך ל-20:40, עדנאן שוחח עם נאשם 3, ואמר לו שסאלח לא עושה "חרקות"; בתגובה, איים נאשם 3 על עדנאן וסאלח; לאחר מכן, כמאל אבו גליון (להלן: "המנוח") לקח את הטלפון ושוחח עם נאשם 3, אשר העביר את הטלפון לנאשם 1, ונאשמים 1 ו-3 קיללו ואיימו על המנוח.

עמוד 1

בהמשך לשיחה הנ"ל ועל רקע הסכסוך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך לפני ה-8.6.21 בסמוך לשעה 20:30, קשרו המשיבים ונאשמים 1 ו-3 קשר לפגוע, לחבול, להטיל נכות או מום או לגרום חבלה חמורה למי ממשפחת אבו גליון, בין היתר, תוך שימוש באבנים ובנשק חם (להלן: "הקשר").

במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 7.6.21, חסמו הנאשמים או מי מטעמם את הכביש שמכיוון ביתו של משיב 2 לכיוון ביתם של המתלוננים (להלן: "הכביש"), המשיבים ונאשם 1 הצטיידו באקדחים ונאשם 3 ברובה M-16 (להלן: "הרובה").

בתאריך 8.6.21, בסמוך לשעה 20:30, משיב 4, נאשמים 5 ו-6 ואחרים שזהותם אינה ידועה למבקשת, החלו לצעוק, לקלל וליידות אבנים לביתו של אחמד אבו גליון (להלן, בהתאמה: "הבית", "אחמד"), בו שהו באותה עת המנוח, עאדל אבו גליון (עד תביעה 4, להלן: "עאדל"), מחמד אבו גליון (עד תביעה 6, להלן: "מחמד"), עבדל כרים אבו גליון (עד תביעה 1, להלן: "עבדל כרים") ואיוב אבו גליון (עד תביעה 3, להלן: "איוב") (לעיל ולהלן ביחד: "המתלוננים"); לשמע הצעקות וזריקות האבנים, יצאו המתלוננים מהבית, והחלו לצעוד לשטח הפונה אל הכביש, ממנו הגיעו הצעקות והאבנים; כשהיו המתלוננים ברחבה הסמוכה לביתו של משיב 2 (להלן: "הרחבה"), החלו משיב 4 ונאשמים 5 ו-6 ליידות מספר רב של אבנים לעבר המתלוננים ולעבר ביתם; מתואר כיצד המשיב 4 ונאשמים 5 ו-6 יידו אבנים לעבר המתלוננים, במטרה לגרום לכך שיתרחקו מהבית ויתקדמו ברחבה לכיוון הכביש; סמוך לכך, משיב 4 צעק למשיב 2 ונאשם 5 "יאללה יאללה, עליהם" והלך לכיוון ביתו של משיב 2, תוך שהוא נעמד ליד נאשם 1, מאחורי קיר בטון קטן שבו שעוני חשמל (להלן: "הפילר").

בשלב זה, נאשם 1 ומשיב 4 החלו לירות באקדח לעבר המתלוננים, כשהם עומדים מאחורי הפילר, משיב 2 ירה לעבר המתלוננים באקדח, כשהוא במגרש הבית שלו, מעל לחומה, ונאשם 3 ירה לעבר המתלוננים ברובה, מכיוון הכביש וגם באוויר; הנאשמים ירו לעבר המתלוננים במטרה לפגוע, לחבול, להטיל בהם נכות או מום או לגרום להם חבלה חמורה, כשהם שווי נפש לאפשרות גרימת תוצאה קטלנית.

אחד הקליעים, שנורה על ידי מי מהנאשמים, פגע במנוח בחזה שמאל, וכתוצאה מכך המנוח התמוטט ונפל ארצה; בהמשך, לאחר שהמנוח נפל, במשך דקות ארוכות המשיכו המשיבים ונאשמים 1 ו-3 לירות לכיוון המתלוננים, ורק לאחר שהתערבו אנשים ממשפחה אחרת, משפחת אלעאסם, הצליח רכב להיכנס לרחבה ולהתקרב אל המנוח והוא פונה למרפאה מקומית, משם הובהל ע"י מד"א לבית חולים סורוקה ושם נקבע מותו, עקב הירי שביצעו הנאשמים, מהלם תת נפחי, בעקבות מעבר קליע דרך הוריד הנבוב התחתון.

לאחר שהמנוח פונה, יתר המתלוננים ניסו להימלט חזרה לבית, נאשם 3 הגיע מהכביש לצדו השני של הרחוב, מכיוון הבית, וביצע ירי אל עבר הבית ויתר המתלוננים, תוך שנאשם 1 ומשיב 4 יורים מכיוון הכביש ומשיב 2 יורה מהבית שלו.

במעשים המתוארים לעיל, המשיבים ונאשמים 1 ו-3, בצוותא חדא, גרמו למותו של המנוח, כשהם שווי נפש לאפשרות גרימת התוצאה הקטלנית, וניסו, להטיל במתלוננים נכות או מום או לגרום להם לחבלה חמורה, באמצעות שימוש בנשק חם ואבנים.

לנאשמים 5 ו-6 מיוחס שניסו לפגוע שלא כדין בנסיבות מחמירות במתלוננים, בכך שחברו בצוותא חדא ויידו לעברם אבנים.

3. אזור האירוע

לפי תמונות שבתיק החקירה, שאחת מהם סומנה בדיון שהתקיים ביום 26.8.21 באותיות "מב1"- אזור האירוע הוא

מגרש חולי; המגרש גובל בחלקו התחתון בכביש; בחלקו העליון בצד ימין גובל המגרש בבית (ביתו של אחמד); בחלקו השמאלי גובל המגרש בביתו של משיב 2. סביב ביתו של משיב 2, בחלק הגובל במגרש, יש חומה, ובחלקה התחתון, סמוך לכביש, יש פילר של חברת החשמל. את אזור האירוע ניתן לתאר בקווים כלליים, כדלקמן:
הבית (של אחמד)

ביתו של
משיב 2

מגרש

כביש

עיקר טענות המבקשת

4. המבקשת טוענת שקיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות על ידי המשיבים, והן: עדויות המתלוננים; חוות דעת מעבדת נשק עם תצלומי הזירות, מהן עולה שבוצע ירי מאותו נשק מסוג M-16 בשני מוקדים, אחד בכביש מעל הבית ושני בכביש, דבר התואם את עדויות המתלוננים בדבר המקומות מהם ירה נאשם 3; מחוות הדעת עולה שנמצאו תרמילים שנורו מאקדח באזור הפילר, קביעה התואמת לעדות המתלוננים למיקום ממנו ירו משיב 4 ונאשם 1; מחקרי תקשורת.

5. לטענת המאשימה, משיב 2 לא מסר גרסה ושמר על זכות השתיקה.

משיב 4 טען בחקירתו שבשעה 20:00 יצא מביתו, שמע שיש בלאגן וברח לכיוון חברון, והכחיש שהיה במקום האירוע.

עיקר טענות המשיבים

6. ב"כ המשיבים טוען שאין סיכוי ממשי שמותב של שלושה שופטים ירשיע את המשיבים; כתב האישום אינו אומר מי האיש שירה והרג את המנוח ומבלי זאת, לא ניתן לייחס עבירה כל כך חמורה; זה לא מספיק שהייתה קטטה ולא מענישים קולקטיבית, ולא ניתן לומר שהיו יריות וקטטות ומאשימים כל מי שהיה שם, משום שמשמעות הדבר היא שיש להאשים את כל מי שהיה במקום, לרבות המתלוננים; מאחר שאין אפשרות לדעת מי ירה את הירייה שהרגה את המנוח, בנתה המבקשת קונסטרוקציה משפטית חסרת ראיות לפיה הנאשמים גרמו למותו של המנוח בצוותא חדא; ב"כ המשיבים הפנה לע"פ 6157/03 לעניין ביצוע עבירה בצוותא חדא, שלטענתו תומך בטיעוניו; אין ראיות לתיזה של המבקשת, אשר התעלמה מהאדם שביצע את הירי; על פי הראיות, נאשם 1 הוא שירה במנוח, זאת מבלי לטעון שהוא זה שירה; אם מקבלים את התיזה של המבקשת, לא ברור מה ההבדל בין המשיבים לנאשמים 5 ו-6, שלפי התיזה של המבקשת, גם הם קשורים בצוותא חדא.

7. לטענת ב"כ המשיבים, מהראיות עולה שלא המשיב 4 ובוודאי שלא המשיב 2 ביצעו ירי שפגע במנוח; אם יוכח שהייתה קשירת קשר, ברור שהם מבצעים בצוותא, אך עניין קשירת הקשר נטען בצורה סתמית בכתב האישום וב"כ המאשימה לא הצביע על ראיה המלמדת על קשר פלילי מוקדם לבצע או לגרום למותו של אחר; היה על המאשימה לומר מי גרם למותו של המנוח ואח"כ מי שותף להחלטה זו ולא מי נוכח במקום האירוע; המשיבים אינם אשמים כיוון שלא ירו במנוח; לא כל פעם שקבוצת אנשים נמצאת פיסית או לא פיסית באירוע פלילי, כולם נושאים באחריות לגבי מעשיהם של האחרים; יש לבחון אם הייתה כוונה לבצע פעולה משותפת של ירי כלפי המנוח או שמדובר בקטטה, יש לבדוק את הזיקה של כל אחד.

8. המשטרה ביצעה חקירה מרושלת, עם הרבה קצוות פרומים.
9. לעניין בריחה לשטחי הרשות (המשיב 4 נתפס בשטחי הרשות), טוען ב"כ המשיבים שהדבר אינו מחזק את הראיות, אלא נעשה בשל פחד מנקמת דם- כאשר יש אירוע שנשפך דם, יוצאים למסע נקם ולכן, קודם כל מסתלקים מהמקום.
10. ב"כ המשיבים טוען שהטענות שחסימת הכביש הייתה כדי ללכוד את המתלוננים, וזריקת אבנים הייתה כדי שהם יצאו מהבית, אינן מתיישבות עם הראיות.
11. ב"כ המשיבים טוען שקיימות סתירות משמעותיות בין העדויות (על חלקן, ראו להלן).
12. ב"כ המשיבים סיכם:
- "זה ביחס לראיות התביעה. המסקנה היא שבחינה ובדיקה מהותית של הראיות על פי הפרמטרים שהנחתי, לא ניתן בשום פנים ואופן לקבוע ממצא, אפילו לא בשלב הלכאורי הזה, אבל הממצא הבטוח היחידי שאפשר לקבוע זה שלא נאשם 2 ולא נאשם 4 ביצעו את הירי במנוח ולא נמצאו שום ראיות אחרות שיקשרו אותם למודעות או להסכמה או לפעולה של צוותא חדא שתבסס את האישום של הפגיעה במנוח. בהיעדר תשתית כזאת צריך להורות על שחרורם של שני הנאשמים ובוודאי לגבי חאביב שיש לגביו ראיה שביקש מנאשם 4 לא להיות נוכח שם. אלה הם הדברים וכל אלה באים מפייהם של עדי התביעה. לכן אנו מבקשים להורות על השחרור."
- דיון
13. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בתיק החקירה, הגעתי למסקנה שקיימות ראיות לכאורה לביצוע המיוחס לשני המשיבים בכתב האישום, ואין כרסום או חולשה בעוצמתן.
- עיקר טענותיו של ב"כ המשיבים הן טענות ביחס למהימנות, ולא מצאתי שיש בהן כדי לשלול ראיות לכאורה, ברף הנדרש בשלב זה - קיום סיכוי סביר להרשעת המשיבים, לאחר שחומר הראיות הגולמי יעבור את כור ההיתוך של ההליך הפלילי.
- להלן אפרט את נימוקיי.
14. בשלב זה על בית המשפט לבחון האם חומר הראיות הגולמי מצביע על סיכוי סביר להרשעת המשיבים, לאחר שיעבור את כור ההיתוך של ההליך הפלילי (ראו: הליכי מעצר, מורה נבוכים, מאת רון שפירא, איתי ברסלר-גונן ואילנית הלל, הוצאת נבו, להלן: "**מורה נבוכים**", עמ' 157, הפנייה לבש"פ 576/20 **פלונת נ' מדינת ישראל**, 13.2.20). בשלב זה, אין צורך בהוכחת אשמת המשיבים מעבר לספק סביר, אלא יש לבחון אם קיימות ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיוּבּוּדן במהלך המשפט יוביל לראיות אשר יבססו את אשמת המשיבים מעבר לספק סביר (מורה נבוכים, עמ' 157, הפנייה לבש"פ **826/08 קשאש נ' מדינת ישראל**, 14.2.08). המבחן שעל בית המשפט לנקוט הוא - אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהמשיבים ביצעו את המיוחס להם (מורה נבוכים, עמ' 159, הפנייה לבש"פ 8526/18 **כנעאן נ' מדינת ישראל**, 17.12.18, בש"פ 215/19 **סלאימה נ' מדינת ישראל**, 22.1.19 ובש"פ 5430/19 **חוג'יראת נ' מדינת ישראל**, 21.8.19).
15. המבקשת מייחסת למשיבים כי ביצעו, בצוותא חדא עם נאשמים 1 ו-3, עבירות של רצח באדישות וחבלה בכוונה מחמירה.

בשלב זה, על מנת להציג ראיות לכאורה ליסודות העובדתיים של עבירת הרצח (באדישות), די שהמבקשת תציג ראיות לכאורה לכך שהמשיבים, בצוותא עם נאשמים 1 ו-3, ירו לכיוון המתלוננים, שהמנוח נפגע מהיריות ומת מהן. על מנת להציג ראיות לכאורה ליסודות העובדתיים של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, די שהמבקשת תציג ראיות לכאורה לכך שהמשיבים, בצוותא עם נאשמים 1 ו-3, ירו לעבר המתלוננים.

על מנת להציג ראיות לכאורה ליסוד הנפשי של שתי העבירות, די באופי הפעולות, חזקת הכוונה וההלכה הקובעת שאדם מודע לרוב לטיב הפיזי של מעשיו ובכלל זה לתוצאות הטבעיות הנובעות מהם, כדי לעמוד ברף הנדרש בשלב זה.

להן אפרט לעניין העבירות המיוחסות למשיבים וביצוע עבירה בצוותא:

15.1. רצח באדישות

סעיף 300(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), קובע:

"הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו - מאסר עולם."

סעיף 20(א)(2) מגדיר "אדישות", כדלקמן:

"אדישות - בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות".

לפני הרפורמה בעבירות המיתה, על מנת להרשיע נאשם ברצח (לפי סעיף 300(א)(2) לחוק הישן) נדרשה כוונה תחילה למותו של אדם. לעומת זאת, על פי החוק לאחר הרפורמה, ניתן להרשיע אדם ברצח, כאשר היסוד הנפשי שלו הוא אדישות (ראו ע"פ 2149/20 **מרזן נ' מדינת ישראל**, 22.7.21).

אדישות, שהיא היסוד הנפשי הנדרש להוכחת רצח באדישות, היא שוויון נפש לאפשרות שהמעשים יובילו למותו של אדם (ע"פ 6026/11 **טמטאווי נ' מדינת ישראל**, 24.8.15).

15.2. חבלה בכוונה מחמירה

סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, קובע:

"(א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב דין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:

...

(2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין, באבן או בנשק מסוכן או פוגעני אחר; ...".

באשר ליסוד הכוונה, סעיף 20(ב) לחוק העונשין קובע את "חזקת הכוונה":

"לעניין כוונה, ראיה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגורמן".

את היסוד הנפשי של כוונה הנדרש כדי להרשיע נאשם בעבירה לפי סעיף 329(א)(2) ניתן להוכיח מתוך נסיבות המקרה ובהתאם לחזקת הכוונה (ראו: ע"פ 10423/07 **מדינת ישראל נ' סיטרין**, 11.6.08, ע"פ 8870/12 **חאלדי סנד נ' מדינת ישראל**, 15.01.14).

15.3. ביצוע עבירה בצוותא חדא

ב"כ המשיבים טען שהיה על המבקשת להציג ראיות לזהות האדם אשר פגע במנוח וגרם למותו. לטענתו, אין ראיות שקושרות את המשיבים למודעות או להסכמה או לפעולה בצוותא חדא, שתבסס אישום של פגיעה במנוח (ב"כ המבקשים התייחס בטענותיו לאישום ברצח, ולא התייחס לאישום בחבלה מחמירה).

אינני מקבל את טענת ב"כ המשיבים. המבקשת מייחסת למשיבים את ביצוע העבירות בצוותא חדא עם נאשמים 1 ו-3, ולכן די שהמבקשת תציג ראיות לכאורה לכך שהמשיבים ביצעו את העבירות הנטענות בצוותא עם האחרים, ובכפוף לקיום היסוד הנפשי הנדרש לצורך העבירה, אין צורך להוכיח שכל אחד מהמשיבים ביצע את היסודות העובדתיים של העבירות ומה חלקו המדויק של כל משתתף בביצוע העבירה.

לעניין ביצוע בצוותא קובע סעיף 29 לחוק:

"(א) מבצע עבירה - לרבות מבצעה בצוותא או באמצעות אחר.

(ב) המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר.
..."

כאשר עבירות מבוצעות בצוותא, התביעה אינה צריכה להוכיח באופן חד משמעי מי מבין המבצעים ביצע איזה חלק מהעבירות, אלא רואים במבצעים בצוותא גוף אחד, הפועל לשם מטרה עבריינית משותפת, אין צורך להוכיח שכל אחד מהמבצעים ביצע את כל יסודות העבירה, אין נפקות של ממש לחלקו המדויק של כל מבצע, ואין באי הוכחת חלקו של כל מבצע כדי לגרוע מאפשרות הרשעתם של המשיבים בביצוע בצוותא, ובלבד שחלקו של כל אחד יהא מהותי להגשמת התוכנית המשותפת וימצא במעגל הפנימי של העבירה (ע"פ 3293/09 **חיכמת חטיב נ' מדינת ישראל**, 15.10.09).

עוד נקבע בע"פ 3293/09 הנ"ל כי:

לעניין הביצוע בצוותא, אין הכרח כי יערך תכנון מוקדם משותף של העבירה לפרטי פרטיה, ואף אין זה נחוץ כי ביצועה בפועל יתאם במדויק את כוונתם המקורית של המשתתפים. 'אכן, הבוחר להשתתף כמבצע בצוותא בביצוע של עבירה מקורית... חייב להביא בחשבון את העובדה שהדברים עלולים להסתבך, והוא עלול למצוא עצמו מעורב גם בעבירה נוספת... שאינה בשליטתו'..."

אין צורך להוכיח קשר פלילי מוקדם, אלא די בשותפות ספונטאנית שנוצרה על אתר לשם השגת מטרה משותפת שהמבצעים מודעים לה, גם אם לא הוכח מי מהשותפים ביצע את היסוד העובדתי של העבירה (מורה נבוכים, עמ' 159, הפנייה לבש"פ 9095/18 **סיידה נ' מדינת ישראל**, 6.1.19).

לכן, די אם המבקשת תציג ראיות לכאורה לכך שהמשיבים היו במעגל הפנימי של ביצוע העבירות והיה להם היסוד הנפשי הנדרש.

16. מהודעותיהם הראשונות של המתלוננים, עולה תמונה ראייתית, לפיה היה סכסוך בין משפחת המשיבים ומשפחת המתלוננים; במועד האירוע היו המתלוננים בבית; הם שמעו שאנשים זורקים אבנים; הם יצאו מהבית וזיהו את המשיבים ונאשם 1 יורים באקדחים ואת נאשם 3 יורה ב-M-16; המנוח נפגע מהירי, פונה מהמקום ונפטר.

המתלוננים מכירים היטב את המשיבים ומזהים אותם כמי שהשתתפו בירי ואת משיב 4 כמי שהשתתף בזריקת האבנים.

עמוד 6

בהודעותיהם התייחסו המתלוננים למשיבים (ונאשמים 1 ו-3) בשמותיהם ואין מחלוקת בקשר להתייחסות למשיבים (ראו דברי ב"כ המשיב בדיון: "אני מסכים עם הערה של בית משפט שהוא עבר חלק מהראיות וראו את הנאשמים באזור ומייחסים לכל אחד מהם החזקה בנשק, אקדח ונשק ארוך לגבי נאשם 3 וירי. אז זה נכון, ..."). כמו כן, קישור השמות למשיבים עולה מהקשר הדברים ומזיהוי המשיבים על ידי המתלוננים באמצעות תמונות.

16.1. עד תביעה 1 - עבד אל כרים אבו גליון, הודעה מיום 10.6.21, שעה 16:02, כאשר נשאל ביחס לאירועים ביום 8.6.21, העיד כי:

העד היה בבית ושמע שזורקים אבנים; הוא יצא מהבית, וראה אנשים שזורקים אבנים.

העד ראה את המשיבים ונאשמים 1 ו-3, אותם הוא מכיר היטב; המשיבים ונאשם 1 היו עם אקדח; נאשם 3 היה עם רובה גדול; נאשם 1 ומשיב 4 היו עם נשק ליד הכביש, מאחורי הקימחה של החשמל שליד הבית של משיב 2; משיב 2 היה עם נשק בין הבית שלו לבית של מוחמד; נאשם 3 היה עם נשק בכביש למעלה; המשיבים ונאשם 1 ירו לכיוון המתלוננים ונאשם 3 ירה מלמעלה בכביש לכיוון המתלוננים ועל הבית; כולם ירו על הרגליים; מהירי נפגע דוד שלו (המנוח); העד לא יודע מי ירה על המנוח.

לא היה סכסוך בין המתלוננים לנאשמים.

הוצגו לעד והוא זיהה תמונות של נאשם 1, משיב 2 ומשיב 4.

16.2. עד תביעה 3 - איוב אבו גליון, הודעה מיום 10.6.21, שעה 15:53, כאשר נשאל ביחס לאירועים ביום 8.6.21, העיד כי:

העד התעורר בסביבות 19:30; הלך עם המנוח לעשן נרגילה אצל דוד שלו אחמד; המנוח ואחר (איברהים) ישבו בחצר, ושמעו קללות, בגלל שלפני מספר ימים דוד שלו נסע במהירות בשטח של נאשם 3, והוא מאוד התעצבן, אך הייתה הרגעה של מכובדים; העד יצא מהחצר, וראה את משיב 4 שקרא לנאשם 5 ומשיב 2 יאללה יאללה עליהם, והתחיל לזרוק אבנים; העד התכוון לזרוק אבן ואז שמע קולות ירי; העד חשב שהירות באוויר, אבל ראה שהן ממש לכיוון שלו, כיוון שראה אדמה עפה באוויר; בזמן האירוע היו במקום- המנוח, עדל, מוחמד עבדל כרים ואבא שלו איברהים; כשהוא יצא החוצה, הוא הבחין בעבדל כרים, עדאל ומחמד.

העד ראה את משיב 4, שבהתחלה זרק אבנים, אחר כך חזר אחורה ועמד מאחורי הקיר שמפריד בין הבתים; משיב 4 ירה לכיוון שלו עם אקדח, צעק והתקרב לכיוון שלהם, זרק אבנים, התחבא ואז חזר עם אקדח וירה; העד רץ לכיוון השני וראה את נאשם 1 יורה מתוך הפילר עם אקדח וצועק "כאמל"; נאשם 1 ירה לכיוון המנוח והמנוח נפל; גם משיב 2 ירה, הוא היה ליד החסימה של הכביש, והיה לו אקדח.

איברהים עמד ליד המנוח וצעק שהרגו אותו; אז העד זיהה את נאשם 3 רץ על הכביש ויורה בנשק מסוג M-16; היה צליל של אוטומט; הוא לא יודע לאן נאשם 3 ירה; למרות שהעד ואחרים צעקו לצד השני שיעצרו כי המנוח נפגע, הם המשיכו לירות לעברם; אז הגיע רכב והעד עזר להעלות את המנוח על הרכב; העד נסע עם הדוד שלו עדאן אחרי הרכב למרפאה.

העד זיהה את נאשם 1 יורה מתוך הפילר עם אקדח; משיב 4 ירה עם אקדח, מאחורי החומה, ממש קרוב לנאשם 1; משיב 2 ירה עם אקדח, קרוב לחסימה; נאשם 3 ירה עם M-16. העד מכיר את כולם מאז שהיה ילד.

מעל הבית של משיב 2 יש מצלמה מאוד גדולה, אפשר לראות ממנה את כל האירוע.

מה שקדם לאירוע זה סכסוך בין ילדים קטנים ולאחר מכן האירוע עם הרכב, שנסע במהירות, וזה התפתח למה שקרה. מתאר שביום שני היה המנוח עצבני ואמר לו שנאשם 3 התקשר לעדן ואמר לו שאח שלו, סאלח, עבר במהירות ליד הבית שלו; עדן שאל את סאלח, שהכחיש שנסע מהר; עדן אמר זאת לנאשם 3, ואז נאשם 3 התחיל לאיים; המנוח לקח את הטלפון ונאשם 3 איים על המנוח שירצח אותו; הגיעו אנשים והוחלט על שלושה ימים של הרגעת רוחות, אבל למחרת החל האירוע.

הוצגו לעד והוא זיהה תמונות של נאשם 1, משיב 4 ומשיב 2.

16.3. **עד תביעה 4 - עאדל אבו גליון, הודעה מיום 10.6.21, שעה 10:02**, כאשר נשאל ביחס לאירועים ביום 8.6.21, העיד כי:

העד היה בבית של אח שלו, אחמד אבו גליון, ביחד עם אח שלו, המנוח, איוב ומוחמד אבו גליון, הבן של אחמד, ועבדאל כרים אבו גליון; פתאום התחילו לזרוק אליהם אבנים, אנשים מהמשפחה של משיב 2 וסווילם (אביו של נאשם 1); המתלוננים יצאו למגרש, ואז התחיל ירי.

העד ראה את נאשם 1 עומד בסוף המגרש אחרי קיר ויורה עליהם; משיב 4 עמד ליד נאשם 1 וירה מאחרי קיר נמוך יותר וצעק תמותו, הוא ירה בזמן שהמנוח נפגע מירי; העד לא ראה מי פגע במנוח, הוא רק יודע שזה כתוצאה מהירי של נאשם 1 ומשיב 4; באותו הזמן, משיב 2, האח של משיב 4, היה בתוך המגרש שלו וגם הוא ירה מאחרי קיר קטן שנמצא בין שני המגרשים שלו, באמצעות אקדח; באותו הזמן יצא נאשם 3 מהבית שלו, שצמוד לבית של משיב 2, והתחיל לבצע ירי מכיוון הכביש על הבתים שלהם.

העד ברח, והבחין בנאשם 1 ומשיב 4 מבצעים ירי, במהלך הריצה הוא ראה את משיב 2 יורה לכיוון שלו ונאשם 3 ירה על הבתים, עם M16.

בזמן שהתבצע הירי של נאשם 1 ומשיב 4, העד, איוב ומוחמד ניגשו לנסות לפנות את המנוח, אבל הירי נמשך, כדי שלא ניתן יהיה להרים את המנוח; הגיע מישהו מבחוץ עם רכב ופינה את המנוח.

המתלוננים לא ירו ולא זרקו אבנים חזרה.

הבאלגן התחיל בעקבות סכסוך בין ילדים שרבו; הוחלט לעשות סולחה של שלושה ימים והאירוע קרה ביום השני.

האירוע היה ב-19:00 אולי 20:00 אולי 21:00.

הוצגו לעד והוא זיהה תמונות של נאשם 1 שירה באקדח, והמשיבים שירו באקדח; הוא מכיר את היורים וזיהה אותם בבירור.

16.4. **עד תביעה 6 - מוחמד אבו גליון, הודעה מיום 10.6.21, שעה 15:53**, כאשר נשאל ביחס לאירועים ביום 8.6.21, העיד כי:

העד הסתובב עם הדוד שלו עאדל, הדוד שלו המנוח וכן דוד שלו איוב; עישנו נרגילה; פתאום שמעו מישהו מאחורי הבית צועק, מקלל וזורק אבנים; הלכו לשם, ופתאום שמעו ירי.

העד ראה את משיב 4 ונאשם 1, שלכל אחד יש אקדח, יורים ישירות על המתלוננים; משיב 2 היה באמצע הבתים וירה באקדח על הבתים, לא על המתלוננים; בכביש למעלה ירה נאשם 3 על הבתים, עם M-16.

העד שמע שצעקו שיש פצוע, הוא ראה את הדוד שלו על האדמה; הוא ניסה להתקדם, ירו עליו והוא ברח; הוא לא ראה את המנוח בזמן שירו עליהם; הוא לא יודע מי ירה במנוח.

היה סכסוך והייתה סולחה; הסכסוך היה על ריב בין הילדים של המשפחות.

הוא מכיר את המשיבים מאז שהיה ילד; הוא מכיר את נאשם 1.

הוצגו לעד והוא זיהה תמונות של משיב 2 ונאשם 1.

17. עדים נוספים, שאינם שייכים למשפחת המתלוננים, העידו בקשר לעצם קרות האירוע וקיום הסכסוך בין משפחת המתלוננים למשפחת המשיבים:

17.1. **עד תביעה 22 - מנסי אלעאס, הודעה מיום 9.6.21, שעה 16:15**, העיד כי: בשעה 20:30 לערך הוא שמע רעש של יריות ומישהו צועק להביא רכב, כיוון שמישהו נפל; הוא לקח רכב של דוד שלו, חאלד, ונסע למקום האירוע; חבר שלו בשם מרעי עלה על ההגה, ונסע למרפאה ושם הם הורידו את הפצוע; הוא קיבל סחרחורת ונשאר ברכב ואח"כ מרעי הקפיץ אותו הביתה.

העד אינו מכיר מי מהמעורבים; המשפחות שגרות במקום הן משפחת אבו גליון, משפחה של אחמד, שהיא רבה עם המשפחה של סוויאלים (אביו של נאשם 1).

17.2. **עד תביעה 23 - עלי אלעאס, הודעה מיום 9.6.21, שעה 12:56**, העיד כי: יום קודם לעדות, סמוך ל-20:30, הוא שמע צעקות בחוץ; יצא לחנייה; ראה אנשים זורקים אבנים אחד על השני; התאורה לא הייתה כל כך טובה; שמע מישהו צועק להביא רכב, כיוון שמישהו נפצע; הבן שלו, מנסי, לקח מפתחות של בן דוד שלו, חאלד, ונסע לכיוון המקום שבו היו אנשים שיידו אבנים; כשהייתה צעקה שמישהו נפגע, ישר כולם התפזרו מהמקום ולא היה אף אחד; מרעי עבר ליד הבית שלו, רץ למקום הקטטה ועזר לבן שלו, וביחד הם נסעו לרופא; הוא שמע יריות.

יש סכסוך קודם בין המשפחות, ששתיהן שייכות למשפחת אבו גאנם; מי שרב זה הצד של משיב 2 עם הצד של אחמד אבו גאנם, שהם בני דודים.

הוא לא ראה מי יורה, רק ראה אנשים זורקים אבנים, אך לא התערב.

17.3. **עד תביעה 25, מרעיד אבו סעיד, הודעה מיום 9.6.21, שעה 00:26, העיד כי:** הוא שמע יריות, לפעמים בודד ולפעמים בצרורות; כשהוא הגיע למקום הוא ראה הרבה אנשים, ליד הבית הכי חדש במקום; הוא ראה כמה אנשים מרימים בן אדם לכיסא מאחור ברכב טיוטה קורולה, והוא עזר להרים אותו; אמרו לו לקחת אותו לבית חולים; הוא נסע איתו לרופא, ביחד עם מנצי אלעאס, הבן של עלי.

הוא לא זוכר מי היה במקום.

18. מהאמור לעיל עולה קיומן של ראיות לכאורה לכך שהמשיבים, ביחד עם אחרים, ירו לכיוון המתלוננים וכי המנוח נפגע מאחת היריות ומת.

ארבעת המתלוננים, המכירים היטב את הנאשמים, מתארים באופן מפורט את האירוע ואת חלקם של הנאשמים, כל אחד כפי שראה את האירוע, באופן דומה אך לא זהה, ומזהים את המשיבים כמי שהשתתפו באירוע; ארבעת המתלוננים העידו שהמשיבים ונאשם 1 ירו באקדח ונאשם 3 ירה ברובה M-16; ארבעתם העידו שהמשיבים ירו לכיוונם, למעט עד תביעה 6, שהעיד שמשיב 2 ירה באקדח לכיוון הבתים ולא לכיוון המתלוננים (אינני רואה חשיבות בהבדל זה, הן משום שייתכן שהוא נובע מהבדל במיקום המתלוננים והן משום שמיוחס למשיבים ביצוע בצוותא).

ארבעת המתלוננים תיארו את מיקום ארבעת היורים באופן דומה, אך לא זהה: עד תביעה 1 תיאר שנאשם 1 ומשיב 4 ירו מליד הפילר, משיב 2 מביתו ונאשם 3 מהכביש למעלה; עד תביעה 3 תיאר שנאשם 1 ירה מתוך הפילר, משיב 4 ירה מאחורי החומה, ממש קרוב לנאשם 1, משיב 2 ירה קרוב לחסימה (שהייתה על הכביש) ונאשם 3 ירה מהכביש; עד תביעה 4 תיאר שמשיב 4 עמד ליד נאשם 1, מאחורי קיר נמוך, משיב 2 ירה מתוך המגרש שלו ונאשם 3 ירה מכביש (לא ברור אם הכביש שלמעלה או למטה); עד תביעה 6 תיאר שמשיב 4 ונאשם 1 היו קרובים, משיב 2 ירה מ"אמצע בתים" (כוונתו לא לגמרי ברורה) ונאשם 3 מהכביש למעלה. מתיאור המתלוננים עולה תמונת מיקום היורים, דהיינו: משיב 4 ונאשם 1 קרוב לפילר, משיב 2 מתחום ביתו ונאשם 3 בתחילה מהכביש למטה ולאחר מכן שינה מיקום לכביש למעלה.

הראיות הנ"ל מהוות ראיות לכאורה למיוחס למשיבים בכתב האישום, ולכך שהם היו חלק מה-"מעגל הפנימי" של הביצוע, ולכן היו מבצעים בצוותא של העבירות המיוחסות להם. שני המשיבים ביצעו ירי יחד עם אחרים, והדבר מקים ראיות לכאורה לכך שמדובר בביצוע בצוותא של המעשים אשר גרמו לתוצאה.

אין צורך להציג ראיות נפרדות לכך שכל אחד מהמשיבים ביצע את כל היסודות העובדתיים של העבירות המיוחסות לו, אלא די בראיות שהוצגו כדי לעמוד בנטל הנדרש מהמבקשת להצגת ראיות לכאורה להוכחת היסודות העובדתיים של ביצוע העבירות בצוותא חדא על ידי המשיבים.

ביחס ליסוד הנפשי, די באופי הפעולות- ביצוע ירי בצוותא חדא, חזקת הכוונה וההלכה הקובעת שאדם מודע לרוב לטיב הפיזי של מעשיו ובכלל זה לתוצאות הטבעיות הנובעות מהם (ראו: ע"פ 8870/12 הנ"ל; ע"פ 10423/07 הנ"ל; ע"פ 3293/09 **חיכמת חטיב נ' מדינת ישראל**, 15.10.2009), כדי שהמבקשת תעמוד בנדרש ממנה בשלב זה.

19. המאשימה מפנה לראיות התומכות ומחזקות את הראיות:

19.1. העובדה שמשיב 2 לא שיתף פעולה בחקירה והשיב לכל השאלות שנשאל על האירוע במילים "לא זוכר".

19.2. העובדה שמשיב 4 נתפס בשטחי הרשות כחודש אחרי האירוע.

19.3. מציאת תרמילים באזורים מהם טענו המתלוננים שהמשיבים והנאשמים 1 ו-3 ירו.

19.4. ראיות לכך שמכשיר DVR שהיה מותקן בביתו של משיב 2 והיה מכוון למקום האירוע הועלם.

אני מסכים עם המבקשת שיש באמור כדי לחזק את הראיות לכאורה נגד המשיבים, אך נוכח האמור לעיל בדבר קיומן של ראיות לכאורה גם ללא חיזוקים אלו, אינני רואה צורך להרחיב בעניין זה.

20. ב"כ המשיבים טוען שאין סיכוי ממשי שהמשיבים יורשעו בהתאם לחומר הראיות הגולמי. טענתו מבוססת, בעיקר, על האדנים הבאים: (-) הטענה לביצוע העבירה בצוותא חדא נטענה בעלמא; (-) כתב האישום אינו מפרט מי ירה והרג את המנוח ולא ניתן לייחס עבירה כל כך חמורה באופן קולקטיבי, ומהראיות עולה שהמשיבים לא ביצעו את הירי שפגע במנוח; (-) קיימות סתירות משמעותיות בעדויות.

להלן בחינת עיקר טענות אלו.

21. לענין הטענה שלא הוצגו ראיות לכאורה לכך שהעבירות בוצעו בצוותא חדא

ב"כ המשיבים טוען שלא ניתן להגדיר את המשיבים כמבצעים בצוותא של העבירות, נוכח הקביעות בע"א 6157/03 הו"ר **נ' מדינת ישראל** (28.9.05) מהן הוא מסיק שנדרשת מעורבות של נאשם בתכנון הפשע, ביוזמה לביצועו, גיוס מבצעים אחרים וכו', לכן, כך לטענת ב"כ המשיבים:

"חוזר איך פסק דין הו"ר עוזר, הרעיון שעומד אחרי אירוע בצוותא אומר שלא כל פעם שקבוצת אנשים נמצאת פיזית או לא פיזית באירוע פלילי כולם נושאים באחריות לגבי מעשיהם של אחרים. יש בחינה מהותית האם הייתה מזימה לבצע ירי כלפי אדון המנוח ז"ל, האם הייתה כוונה לבצע פעולה משותפת בענין זה או שמדובר בקטטה. כמו שיש הרבה קטטות בחיים בקטטות האלה באירועים המוניים לא מאשימים את כולם כי משהו אחד הלך לעולמו, בודקים מה הייתה הזיקה של כל אחד."

אני סבור שאין הנדון דומה לראיה. בענין הו"ר הנ"ל נדונה, בין השאר, טענה שעקב חלקו הפסיבי של המערער בעימות שהסתיים במות הנפגע, לא ניתן לייחס למערער ביצוע בצוותא של רצח. בית המשפט העליון דחה טענה זו וקבע כי ביצוע פיסיו של יסוד מיסודות העבירה וכך גם נוכחות בזירת העבירה, אינם תנאי הכרחי לביצוע בצוותא, תוך שהוא חוזר על ההלכה לפיה:

"מבצע-בצוותא הוא אפוא מי שניתן להגדירו כנמנה על ה'המעגל הפנימי' של מבצעי העבירה, וכזה הוא מי שמשמש כרוח החיה לקידום ביצוע העבירה אף אם הוא אינו נוכח בעת הביצוע, וגם אם הוא לא חוטא בהתנהגות האופיינית לה, ...".

המבחינים שמפרט בית המשפט העליון בענין הו"ר אינם רשימה סגורה, וכל מי שניתן להגדירו כחלק מה"מעגל הפנימי" של מבצעי העבירה, הוא כזה שניתן ליחס לו ביצוע בצוותא, בכפוף לקיום היסוד הנפשי הנדרש לביצוע העבירה (ראו סעיף 15.3 לעיל). בענייננו, אף אחד מהמשיבים לא היה פסיבי באירוע, אלא שניהם היו, על פי העדויות, משתפים אקטיביים ונטלו חלק בירי.

די בראיות המפורטות לעיל כדי להוות ראיות לכאורה לכך שהמשיבים היו חלק מהמעגל הפנימי של ביצוע העבירות, ולכן די בכך כדי להוות ראיות לכאורה לביצוע העבירות בצוותא.

22. לענין ייחוס עבירות כל כך חמורות למי שלא ביצע את הירי ופגע במנוח

כאמור לעיל, גם כאשר לא ידוע בבירור מי מהירורים בפגע במנוח בפועל וגרם למותו, הרי שכאשר מבוצע ירי במשותף על ידי שני המשיבים ואחרים יחד עימם, לעבר המתלוננים ולעבר המנוח, די בכך כדי להוות ראיות לכאורה לביצוע העבירות על ידי המשיבים, בצוותא חדא.

לענין **העבירה של חבלה בכוונה מחמירה**, די בראיות לכך שהמשיבים היו שותפים לירי לכיוון המשיבים, כדי לבסס הן את היסוד העובדתי והן את היסוד הנפשי הנדרשים (ראו סעיף 15.2 לעיל).

לענין **עבירת הרצח**, גם אם יתברר שבפועל יריות שירו הנאשמים האחרים פגעו במנוח וגרמו למותו, הרי שבביצוע הירי של המשיבים ביחד עם אחרים, בצוותא, כל אחד בכלי נשק שהוא מחזיק, יש כדי להקים את העבירה ביחס למשיבים, מכח ביצוע בצוותא.

סעיף 34א' לחוק העונשין קובע:

"34א. (א) עבר מבצע, אגב עשיית העבירה, עבירה שונה ממנה או נוספת לה, כאשר בנסיבות הענין, אדם מן היישוב יכול היה להיות מודע לאפשרות עשייתה -

(1) יישאו באחריות לה גם המבצעים בצוותא הנותרים; ואולם, נעברה העבירה השונה או הנוספת בכוונה, יישאו המבצעים הנותרים באחריות לה כעל עבירה של אדישות בלבד; ...".

מובן שכאשר יורים בנשק באזור מיושב ועל אחת כמה וכמה כאשר יורים בנשק לכיוון בני אדם, אדם מן היישוב יכול להיות מודע לאפשרות שייגרם מוות.

ראו בעניין זה פסק דין הוך, אליו הפנה ב"כ המשיבים (ע"א 6157/03 הנ"ל), שם הורשע אחד המערערים ברצח, אך נקבע שלא הוכח יסוד נפשי של כוונה לגביו ולכן נקבע, בהתאם לסעיף 34א' לחוק העונשין, שיש לייחס לו יסוד נפשי של אדישות, ולכן במקום עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, בנוסח שהיה לפני הרפורמה בעבירות המתה, הורשע הוא בביצוע עבירה של הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין בנוסחו אז.

בעניינו, לאחר הרפורמה בעבירות ההמתה, גם מי שגורם למותו של אדם באדישות, הוא רוצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין.

לכן, אין בכך שלא הובאו ראיות לכך שמי מהמשיבים הוא שגרם למותו של המנוח כדי לכרסם או להחליש מעוצמת הראיות לכאורה.

23. לעניין טענות ב"כ המשיבים לסתירות ושינויי הגרסה הנתענים

כידוע, בית המשפט אינו נדרש בשלב זה לשאלות של מהימנות עדים או למשקלן של העדויות, אלא אם מדובר בפירוט מהותיות וגלויות לעין, המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (מורה נבוכים, עמ' 159, הפנייה לבש"פ 8031/08 **איטח נ' מדינת ישראל**, 15.10.08 ועוד; בש"פ 3171/13 **אדינייב נ' מדינת ישראל**, 9.5.13; בש"פ 3971/21 **מעתאז אל זיאדנה נ' מדינת ישראל**, 29.6.21). אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא ניתן ליתן בה אמון (מורה נבוכים, עמ' 160, הפנייה לבש"פ 352/11 **ברי נ' מדינת ישראל**, 25.1.11).

גם אם הייתה חזרה של מי מהעדים מעדותו, הרי שאין משמעות הדבר שהחזרה מן הגרסה הראשונה מאיינת באופן אוטומטי את הגרסה הראשונית באופן שהיא אינה יכולה להקים ראיות לכאורה, אלא מדובר על פי רוב, בעניין שעל הערכאה הדיונית לברר (מורה נבוכים, עמ' 178, הפנייה לבש"פ 2952/13 **פלוני נ' מדינה ישראל**, 6.5.13, ובש"פ 7953/13 **פלוני נ' מדינה ישראל**, 4.12.13).

התייחסות לעיקר טענות המשיבים לעניין הסתירות ושינויי הגרסה:

23.1. ב"כ המשיבים מפנה לסתירות בין העדויות השונות, כגון מהות הסכסוך בין המשפחות, מצב התאורה, מיקום כל אחד מהיורים, המרחק בין המתלוננים ליורים וכו' אך ככל שקיימות סתירות מסוג זה, הדבר טבעי וסביר כאשר ניתנת עדות על ידי אנשים שונים, שהיו ממוקמים במקומות שונים ובקשר לאירוע מלחיץ וטראומתי כפי האירוע המתואר, ואין בכך כדי להחליש את הראיות לכאורה.

כך, לדוגמה-

(-) לעניין מהות הסכסוך בין משפחת המשיבים למשפחת המתלוננים מפנה ב"כ המשיבים להודעת עבדל כרים מיום 10.6.21, בה הוא העיד שלא קיים סכסוך, לטענות על סכסוך בין ילדים משתי המשפחות וסכסוך עקב נסיעה מהירה של אחד מבני משפחת המתלוננים. אולם, העדויות בדבר קיום סכסוך בין שתי המשפחות נתמכות בדברי העדים, לרבות עדים חיצוניים (ראו סעיף 17 לעיל). אינני סבור שאם מי מהתלוננים שינה את גרסתו העובדתית בקשר לסכסוך או אם ישנן שתי גרסאות שונות למהות הסכסוך, יש בדבר כדי לכרסם או להחליש מעוצמת הראיות לכאורה, במיוחד כאשר שתי הגרסאות לסכסוך אינן סותרות אחת את השנייה וייתכן ששתיהן נכונות.

יתר על כן, קיום הסכסוך אינו מהווה יסוד מיסודות העבירות המיוחסות למשיבים.

(-) ב"כ המשיבים מפנה לעד תביעה 18, שבהודעה מיום 15.6.21 טוען שהיו חילופי יריות. העד, ממשפחת המשיבים, העיד שהוא שמע יריות, אך עדותו בדבר חילופי יריות היא עדות מפי השמועה, משום שהוא לא היה נוכח במקום האירוע והעיד שמשיב 2 סיפר לו על האירועים.

ההודעות הראשונות של המתלוננים ניתנו סמוך למועד האירוע ומתואר בהן האירוע באופן דומה. ככל שיש הבדלים בין העדויות השונות, ניתן להסבירם במיקום השונה של המתלוננים, ובכל מקרה, אין מדובר בסתירות גלויות על פניהן המקעקעות את הגרסה הכוללת שהוצגה על ידי המתלוננים באופן שלא ניתן לתת בה אמון.

23.2. ב"כ המשיבים טוען שלא הוכח שחסימת הכביש נעשתה כדי ללכוד את המתלוננים וכי זריקת האבנים נעשתה במטרה להוציא אותם מהבית.

גם אם הדבר נכון, ואינני רואה צורך לבחון זאת, אין לדבר השפעה על התוצאה.

יתכן שהיה לדברים חשיבות לעניין עבירת הרצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין לפני הרפורמה בדיני המתה. אולם, כאמור, המשיבים מואשמים ברצח באדישות. כמו כן, כאמור לעיל, די בהתארגנות ספונטאנית שנוצרה על אתר כדי להקים את היסודות הנדרשים, לרבות ביצוע בצוותא חדא.

23.3. ב"כ המשיבים טוען שהוקלטה שיחה ממנה עולה שהמתלוננים פתחו בזריקת אבנים ויריות, ומפנה לחקירתו של עבדל כרים מיום 14.7.21, בה הוא נחקר על שיחה שהוקלטה בהאזנת סתר (לפי חקירת עבדל כרים מיום 14.7.21, בשעה 12:07, מדובר בשיחה מיום 12.6.21, שמספרה 340448/21, שמוספרה 68, בין "סברי" ו"עאמר"). החוקר משמיע לעבדל כרים את השיחה וטוען שממנה עולה שמשפחת הקורבן ידו אבנים וירו בנשק.

בתמלול השיחה נשמע "עאמר" אומר: "... ויצא מהצד שלנו כמה יריות אבל מהחניה נשבע מאלוהים מהחניה וזה מה שקרה אתה לא יודע איך אלוהים מלמעלה סובב את הכדור איך עשה בכדור שקיבל אותה אלוהים ירחם עליו וסלח לו כמאל ...".

לפי הודעתו של עבדל כרים, ככל הנראה הוא מזהה את "עאמר" כבן למשפחת אבו גליון. עיינתי בהאזנת הסתר הנ"ל, ואינני סבור שיש בה כדי להפריך או להחליש את הראיות, משום שלא ברור איך "עאמר" יודע שמשפחת המתלוננים ירתה, מי ירה, מתי ירה (האם במועד האירוע או במועד אחר), לאן ירה והאם ואיך זה קשור לאירוע מושא כתב האישום. עבדל כרים עצמו, בהודעתו הנ"ל, מכחיש מכל וכל שבזמן האירוע המתלוננים ירו בנשק או ידו אבנים.

אמנם, איוב בהודעתו מיום 11.7.21 בשעה 10:05 מאשר שהמתלוננים זרקו אבנים אחרי שנזרקו עליהם אבנים, אך הוא מכחיש מכל וכל שהמתלוננים ירו, וחוזר על עיקרי הדברים כפי שהוא ויתר המתלוננים תיארו. אין בסתירה זו בין העדויות ביחס להשלכת האבנים כדי להפריך או להחליש את הראיות לכאורה, וייתכן שניתן להסביר אותה בכך שעבדל

כרים לא זרקו אבנים ואילו איוב עשה זאת.

יועץ שלעניין הטענה לירי הדדי, טען ב"כ המבקשת שלא נמצאו כל ראיות לכך, כגון תרמילים במקום בו עמדו המתלוננים וכו' וב"כ המשיבים לא הפנה לראיה כלשהי התומכת בכך. מקומה של טענה זו, הדורשת שמיעת ראיות, להתברר בהליך העיקרי ולא בשלב זה.

23.4. ב"כ המשיבים מפנה להודעת ע.ת.2 (קטין, יליד 2008), מיום 14.7 בשעה 13:46, בה הוא אומר שהוא שמע את משיב 2 אומר למשיב 4 שייכנס הביתה ומשיב 4 סירב, ומכך מבקש ב"כ המשיבים להסיק שמשיב 2 לא ירה, אלא הוא מחפש שלום.

אינני סבור שההודעה מפריכה או מחלישה את הראיות לכאורה. הקטין העיד ש- "הכוונה שלי שאחרי שהם יצאו מהבית של יאסר הם צעקו ואני ראיתי את סלים. שמעתי אותם צועקים וראיתי שזרקו אבנים, שמעתי יריות ואימא שלי אמרה לי להיכנס הביתה ואני לא יודע מה קרה אחר כך". לכן, גם אם עדותו של הקטין מדויקת, אין בעדות קטין, שלא היה נוכח במקום האירוע בזמן הירי, כדי להחליש את עדויות המתלוננים, אשר זיהו את משיב 2 כאחד היורים, באמצעות אקדח.

23.5. ב"כ המשיבים טען לחוסר היגיון בפרטים מסוימים בהודעותיהם של המתלוננים ולחוסר היגיון שסכסוך פעוט כפי שתואר יגרום לתוצאה כל כך קשה.

אשר לטענות ביחס להיעדר היגיון בפרטים מסוימים בהודעות- לא מצאתי חוסר היגיון וההודעות מתארות סיטואציה כפי שמפורט לעיל.

ביחס לטענה להיעדר היגיון שיתפתח אירוע כל כך קשה מסכסוך של מה בכך, למרבה הצער, ראינו כבר שאירועים של מה בכך מתפתחים לאירועים קשים ואף קטלניים.

סוף דבר

24. נוכח האמור לעיל, מסקנתי היא שקיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות למשיבים בכתב האישום.

לא מצאתי כרסום או חולשה בראיות לכאורה.

ניתנה היום, כ"ג אלול
תשפ"א, 31 אוגוסט
2021, בהעדר הצדדים.

עמית כהן, שופט